

Дванадцять тез про себе самих

1. Назва Бу-Ба-Бу зобов'язує нас бути **демократичними**. Балаганне штукарство завжди було і донині є зрозумілим і потрібним кожному. Це не означає, ідо ми ходимо по сцені на руках, пожираємо вогонь чи виставляємо на публіку голі зади (прецедентом з боку Ірванця на сцені Львівської опери можна знехтувати). Балаган притаманний нам внутрішньо, В ідеалі ми хочемо досягти такого, щоб нас розуміли не тільки вчені естети чи початкуючі критики, а й дворічні діти чи імбецили. В ідеалі ми хочемо, щоб їм хотілося слухати. Якщо сплячі прокидаться й надалі від нашого читання, то це вже буде майже як воскресіння Лазаря.

2. Ми не тільки демократичні, а й **ліберальні**. Радо сприймаємо існування всіх інших поетів і поетичних шкіл. У царині слів ніколи не буде затісно. Можливо, саме тому нам так часто випадає чути повчання з боку інших. Ми, мовляв, непогані хлопці, але займаємось трохи не тим. Такі повчання сприймаємо вже радо, як і належить справжнім лібералам. Навіть замислюємось над ними. І чинимо - навпаки.

3. Адже ми **відкриті** й **недогматичні**. Догматика є добра для теології. Поезія ж – не зовсім теологія (а, може, й зовсім не теологія). Суть нашого шляху – скепсис та іронія. Про це казати найтяжче, бо іронія не терпить прямих позитивних тверджень. Говорити про себе «Я дуже іронічний» – все одно, що сказати: «Я вельми тупорилий». Ми, однак, ідемо й на таке, адже головний прутень, чи то пак, головна вісь нашого обертання – самоіронія. Це як в одному старому спектаклі: «З кого смієтесь? З себе смієтесь!»

4. До речі, про театр, і про маски. Для нас це не є ані самозахист надміру тонких організмів, як гадають одні, ані спосіб хизування внутрішньою порожнечою, як наполягають інші. Радше це цікавий прийом. Ми любимо предметність, фактурність, антуражність. Маска дає змогу і перевтілитися, і лишитися собою водночас. Це – засіб нашого подорожування в часі та просторі. До речі, маски ми нещодавно скинули. Однак нам уже не вірять і скинення масок вважають новою маскою. Таким чином, ми **карнавальні** <...>

7. Ми **синтетичні**. Не в розумінні штучні, а в розумінні займаємося поезією, прозою, літературознавством і критикою, театром, кіно, музикою, телебаченням, масовими фестивальними збожеволіннями. Боюся, що всього не перелічив. Живописом поки що не займалися, як і балетом. Це ще попереду, Бубабізм – це спосіб життя. Піковим виявом життя нині є місто.

8. І ми **урбаністичні**. Вважаємо, що Україна мусить завоювати свої власні міста. Будь-яке хуторянство пахне резервацією. Місто, однак, розуміємо якнайширше. Місто – це комплекс, історико-культурна товща, це «друга природа», це легенди і міфи, це сюжети з подвигами, розлуками і пиятиками. Місто – це Львів.

9. І тому ми **національні**. Ми слугуємо рідній нації там, що слугуємо рідній мові. Нас надто тішить її «друге місце за милозвучністю». Для мертвої мови то невелика втіха. Нам треба, щоб вона була живою, принаймні, як за часів Котляревського. І якщо правда те, що у жовтні 90-го голодуючі студенти на майдані Незалежності в Києві слухали касету з нашими віршами, то маємо доказ, що пишемо живою мовою.

10. Це означає, що **наша мова – відкрита система**. Це означає, що вона – об'єкт не просто любові, а й забави. Мова не терпить нудотності. Гра є найдосконалішим виявом творення, а мова любить, щоб її творили. Творити мову – означає не що інше, як пізнавати її. І тому ми філологічні. Кожен наш вірш – це пізнання мови. Але це не вичерпує наших захоплень...

12. Підсумком усіх попередніх тез є ця, остання: Бу-Ба-Бу – це **Трійця**, це Триголовий Дракон, це Триокість, це Тримудрість, це Тризуб. Бу-Ба-Бу – це Шестирукість і Шестикрилість. Бу-Ба-Бу – це Тридцятипалість.

Не варто розуміти ці тези як запізнілий маніфест. Маніфест – завжди самообмеження. А бубабізм – без берегів.